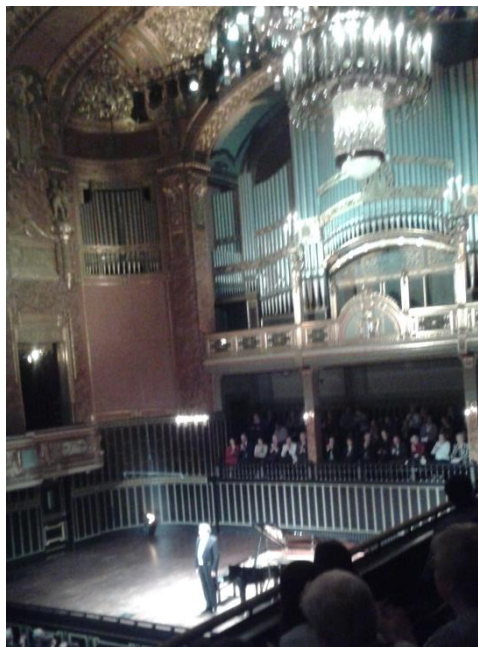

Egy koncert visszhangjai

A legegyszerűbben megfogalmazott azonnali, zsigeri reakcióink:

„... tudtam, hogy ide el KELL jönnöm!”

„... szép ruhában hallgatunk zenét...”

„... ezeket a zenéket ismerem!”

„... milyen vastag lehet a koncert anyagának kottája?”

„... illik itt felállva tapsolni?”

„... látszik rajta, hogy nagyon örül a sikernek...
nagyon örül a zenének!”

„... hogy tud egy zongorán, egyedül egyszerre ennyi
hangot megszólaltatni?”

„... ide még vissza akarok jönni ... sokszor ...
nagyon sokszor ...”

A Zeneakadémia varázserővel bíró levegője még sokáig megmarad azoknak a diákjainknak az emlékezetében, akik november 4-én Hegedűs Endre romantikus zongoraestjét hallgathatták.

Az épület atmoszférája nyugozta le először a koncertlátogató közönséget, majd egy közvetlen hangvétellű köszöntőt követően az ismerős darabok: Chopin balladáinak tablója (g-moll ballada, op. 23; f-moll fantázia, op. 49; Barkarola, op. 60; f-moll ballada, op. 52), majd Muszorgszkij és az *Egy kiállítás képei*.

A hallgatóság örömmel viszonzta a művész odaadását, az ajándékozás szándékát, mellyel a szívek mélyére hatolva igyekezett átadni az életre keltett művek üzenetét. A lelkes taps utáni ráadás (Wagner és Liszt: *Tannhäuser*) újra ünneplésre készítette a közönséget. Ennek eredménye pedig újabb ráadás volt, Bach *Karácsonyi korálja*. Döbbenetesen gazdag zenei élmény!

Pászthy András tanár úr nyilván nem véletlenül választotta éppen ezt a koncertet diákjai számára, akik közül néhányan csak zenét hallgatni tanultak ezen az estén, néhányan pedig újabb lendületet kaphattak a zene megszólaltatásához. A környezet, a művész, a népszerű darabok biztos sikert ígértek, és mondhatjuk, meg is hozták.